

BIBL. NAZ.
Vitt. Emanuele III

SUPPL.
PALATINA

C

20

NAPOLI

1036.

Suppl. Palat. C 20

126.587

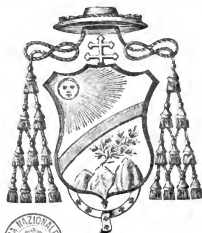
EPISTOLA PASTORALIS

AD

CLERUM ET POPULUM UNIVERSUM

ECCLESIARUM ET DIOECESON

ACHERUNTINÆ ET MATERANÆ

ROME

Typis Fratrum Lallotta

ANN. MDCCCLV.

CAJETANUS ROSSINI

CIVIS BARENSIS

S. THEOLOGICAE DOCTOR

DEI ET APOSTOLICAE SEDIS GRATIA

ARCHIEPISCOPUS

ACHERUNTINUS ET MATERANUS

ORDINI CANONICORUM PARAECLARUM RECTORIBUS

CLERO UNIVERSO OPTIMATIBUS CIVIBUS POPOLO

ARCHIDIOECESUM SUARUM

PACEM ET SALUTEM IN DOMINO

SEMPITERNAM

Qua primum die, Venerabiles Fratres, dilecti in Christo Filii, nuntium accepi Principis Augustissimi auctoritate perlatum, quo ex Regii Barensis Athenaei domesticis umbris et dulcissimis adolescentium excolendorum curis, parentum et amicorum consortio nihil tale opinanti mihi discedendum esse imperabat vox Supremi Pastoris omnium Ecclesiarum, ut Venerabili Praesuli Antonio de Macco, quem nuperrime Deus ad aeterna laborum praemia vocavit, in istis Ecclesiis gubernandis

succederem, tum ipsa muneris dignitas, tum meae vires, quae in levioribus antea perspectae negotiis onus hujusmodi, angelicis etiam humeris formidandum, ne suspicari quidem poterant, repentina me plurimarum rerum imagine quodammodo perfuderunt. Hinc enim ne delinebat gravis aetas, ac vitae anteactae ratio in adolescentium animis tum in Seminario Dioecesano, tum in Regio Athenaeo, quorum utriusque pluribus annis cum gaudio et proventus exultatione regimen et moderationem obtinui, ad ecclesiasticam disciplinam civilesque virtutes cum solida Religione conjunctas informandis impensa: illinc agebat, et graviter recurrerat in mentem indicta separatio a parentibus et concivibus, quos chariores habebam, quorumque familiarissima consuetudine usus fueram ab unguiculis, proindeque cum ipsis, donec mihi vita superes- set, consortium jucundissimum et indivisibilem societatem habere putabam. Illud insuper mentem meam, gratum- que animum ab onere tanto suscipiendo remorabatur, quod me discedere compellebat a perinsigni illo Canonico- rum Ecclesiae Barensis Metropolitanae Collegio, cui teneris ab annis addictus, Cantoralem modo Dignitatem a Pontificali tertiam assecutus, arctissimo vinculo conjun- gebar: Fratres enim meos et Collegas praestantissimos, quorum omni tempore singularis benevolentiae significa- tiones accepi, vere fraterno prosequerbar amore, quem profecto neque temporis diuturnitas, neque locorum distantia valebit unquam attenuare: Eosque memores mei fideliter semperque futuros adpromitto, enixiusque rogo ut me et gregem meum velint assiduis precibus commen- dare SSae Virgini. Mariae Constantinopolitanae, illius Metropolitanae Ecclesiae Tutelari benemerentissimae, quam semper uti Patronam singulari cultu, et toto cordis affe- ctu sum veneratus.

Haec et alia quamplurima rationum momenta rerumque circumstantiae cum summa virium mearum infirmitate conjunctae e conspectu tantae Dignitatis pusillitatem meam ita graviter perculerunt ut ad Regis amantissimi thronum ruptis induciis fidentissime me contulerim, Ejus benignitatem ac pietatem pereximiam obsecratus ne me tot tantisque vinculis detentum exsolvere pateretur, tantumque onus ab humeris meis imparibus sustinendo neve dedignaretur avertere. Simulque harum considerationum timore percussus et in pulvere stratus paternam Pontificis Maximi clementiam et indulgentiam sum exoratus cum lacrymis ne vellet tantum infirmitatis meae periculum facere; si quisquam in pastoralibus officiis obeundis sibi merito diffideret, me illum esse subjiciens: parvulum atque inscium sinceret a magisterio Sanctorum, quod viros etiam deterret virtute praestantes, abstinere: neu pateretur me a complexu charorum tum in Capitulo Fratrum tum in domo et civitate parentum et contubernaliis tam subito distrahi atque divelli. Postquam autem intellexi tam pientissimi Regis effusissimam in me voluntatem, quam Supremi Pontificis verbo et opere veraciter PII consilium nulla ex parte meis precibus inclinari, certum et immutabile imperium esse ratus Divini Dispensatoris quod ab Ejus Vicarii in terris oraculo jubebatur, obtemperatum me alacri ac fidenti animo sum professus. Ex quo totus in eam rem incubui ut illico me ab omnibus anteactae vitae rationibus exsolverem, et quidquid mihi jucunditatis in Confratrum ac Filiorum memoria, et in Concivium conversatione suerat, multo effusius atque libentius ad Sponsam recens manibus traditam meis undequaque converterem.

Post haec in summa divini Largitoris liberalitate fretus, certus insuper quod electis suis dat Deus affluenter

unde munus adimpleant impositum, posthabita virium mearum insufficientia, omnique anxietate deposita, in Eo meum auxilium, meamque sufficientiam collocavi, a quo omnis nostra sufficientia est, cujusque proprium est ut infirma mundi eligat ad praeclara quaeque gerenda; minime dubitans quin eas mihi vires sit praebiturus, quae gravissimo oneri sustinendo pares adinveniantur. Hinc in certam spem assurgo et verbis Doctoris Gentium reficior fore ut omnia possibilea sint in Eo, qui electis suis, ac praesertim populorum Pastoribus praesto esse fidelis adpromisit. Hinc gaudio, hinc nova jucunditate perfundor dum mente revolve eas mihi sedes et oves regendas atque pascendas fuisse traditas atque commissas, quae valeant profecto Rectoris et Pastoris animum jucundare. Non modo siquidem Acheruntiam et aequae Materam civitates nobilissimas probe novi tum antiquitate generis, tum aedificiorum et templorum amplitudine, tum denique majorum celebritate praestantes, sed illud insuper mihi obvenit perjucundum quod et selectissimus Clerus vitae sanctitate et ecclesiasticis institutis effulgeat (quod mihi suadet Praedecessorum meorum commendata sollicitudo pastoralis et fama ipsa confirmat), et Populus universus utriusque Dioecesis tum morum honestate, tum peculiari devotione in Principem humanissimum, ac praecipue fide pura et incorrupta praecellat, quam ab ipsis Apostolis acceptam servari integram intellexi Majorum vestigiis inhaerendo omnigenarum virtutum laude praestantium.

Quamquam at vero haec mihi de Vobis nuntiata sint et apprimè perspecta, et memetipsum certa probaturum experientia confidam, immo etiam majora dictis experturum, sinite, quaeso, ut eo deveniam quo et instituta majorum et inchoandi officii ratio revocant mentem meam. Cum

enim fraternus amor et paterna pietas exigant ut quos claros habemus non solum commendando sed etiam monendo et hortando ad majorem profectum ac uberiores fructus edendos impellamus, id mihi censeo perficiendum ut singulos Ecclesiarum mearum ordines quo quemque decet sermone compellem. Quod me profecto felicius atque salubrius esse facturum adpromitto in hac ipsa die Consecrationis meae, cum Divini Spiritus plenitudinem Principem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem HIERONYMUM DE ANDREA, Abbatem Commendatarium Sublacensem et S. Congregationis libris exitialibus proscribendis praepositae Praefectum, super me invocantem audivi, cujus humanitati cum alia permulta tum hoc ipsum eximium ac singulare meritum debere me fateor quod inter spem metumque nutantem sapientibus verbis confirmare non destitit, quemque proinde, quoad vita manebit, praecipuo recordabor affectu, cique divinam opem largissimam implorabo, vosque mecum expetatis exoro ut cuncta ipsi prospera succedant ac salutaria. Hodie siquidem Spiritus Sancti gratia mentem meam illuminat et cor ipsum inflamat, et ori meo verba ministrat, qui linguas infantium facit esse disertas. Hodie Beatissima Virgo, cujus tutelae meipsum et Ecclesias meae curae concreditas praecipuum in modum commendavi atque commisi, Verbi incarnati ministra facta est temporalis; sub cujus auspiciis haec mea epistola quo demum cumque sermone ac stylo exarata, abscondito Illius eloquio, quod est omni gladio ancipiti efficacius, oleo quasi linita vestrum altius pulsabit animum et uberiores gignet effectus.

Ac vos mihi prae primis occurritis, Venerabiles Fratres, qui principem habetis Cleri dignitatem, Canonici Cathedralium Ecclesiarum spectatissimi, mihiq; in Christo dilectissimi. Vos enim estis Cleri nobilissima pars, in

Ministerii Pastoralis adjutorium adsciti, et in partem sollicitudinis Episcopalis advocati. Adeste igitur mihi in gravissimi muneris ejusmodi procuracione, adeste opera, adeste consilio; meque praesertim rebus in arctis tum doctrinae praesidio, tum religionis zelo, tum operis assiduitate, nullis laborum aut humani respectus difficultatibus retardati vel detenti, praesto semper estote in Ecclesiarum vestrarum totiusque Dioecesium amplitudinis utilitatem, in aedificationem Corporis Christi. Maximum enim mihi praesidium, maximum emolumentum et decus in vestra sapientia, integritate concordiaeque reponitur. Quod ut facilius et fructuosius assequamur, id quammaxime curare debetis ut amplissimae conditionis vestrae dignitatem splendore virtutum adornetis. Quocirca vita vestra titulo ac dignitati respondeat, nomini consentiat. Vita sitis et moribus ut estis nomine Canonici; ut morum sanctitate, vitae innocentia et scientiarum fulgore praestabiles vos ceteri conspicientes, et dignos consiliarios, et venerandum Episcopi Senatum jure meritoque mecum reputent ac revereantur. Nolite immisceri prophanis negotiis, a turbis et spectaculis abstinete, a contentionibus et aemulationibus animum avertite, et Canonice pensum fideliter adimplete, ut qui praecipua mihi conjunctione in consiliis dandis, in rebus agendis estis devincti, praecipuum etiam virtutum omnium exemplar in Cleri universi conspectu, in oculis ovium mearum ostendatis; quo enim majori luce fulgetis in tabernaculo Domini, eo facilius ceteri vestigiis vestris ad salutis iter arripiendum insistent.

Quae vero de Cathedralium Ecclesiarum Canonicis praenotavi, haec eadem vobis dicta velim, Collegiatarum Canonici. Licet enim gradu atque honore illi praecellant, vobis tamen illorum munera, et obligationum officia sunt in omnibus fere communia.

Quibus autem verbis vos alloquar, Paraeciarum Rectores, qui proxime post Canonicos mei adiutores estis ad regendas ecclesias in cura animarum? Vos majori quo possim officii ac benevolentiae contentione complector. Multo sane labore opus est ut arduo quod geritis munere sancte atque salubriter, uti par est, perfungamini. Vobis enim praecipue mandatum est de salute animarum procuranda. Quod Ezechieli Prophetæ divina vox intonuit — *Sanguinem ejus de manu tua requiram* — nunquam ab auribus vestris, nunquam a mente discedat. Mementote illud Divi Bernardi quod *soli non potestis perire, quia praeire debetis docendo et operando*. Illudque potissimum sit semper ante oculos mentis vestrae, quod pastoribus Israel Hieremias est comminatus — *Vae pastoribus qui disperdunt et dilacerant gregem pascuae meae* — Pascite igitur gregem, uti verum pastorem decet, quem non ferarum terror, non ignavia somni, non alienae sollicitudines a quotidiana custodia depellunt. Impigri sitis in sacramentis administrandis, in languidis confovendis, in viduis et egenis consilio et opere sublevandis, ac praesertim in tenerioribus vineae Domini plantis excolendis, ne aut coelesti rore indigeant, aut venenatis stirpibus inficiantur, sed integrae vigentesque florescant in odorem suavitatis, fructus exinde uberrimos allaturae. Utque magis magisque proficiat ministerium verbi, exemplo et opere, quod docere debetis, tenete, forma facti gregis ex animo. Ideoque sint mores vestri immaculati, prudentes in sermone, ferventes in charitate, paterno amore universos indiscriminatim amplectentes, ut in grege vobis commisso vigeat pietas atque religio, pace omnia et concordia regantur. Atque ita fiet ut vos cum ovibus curae vestrae concreditae magna praemia et immarcescibilem gloriae coronam, quando remunerator aeternus iterum adveniet Jesus Christus, arripiatis.

Ad vos nunc sermo meus est, Confessarii et Concionatores. Vobis namque, sacramentalis Poenitentiae Ministri, datum esse novistis Gratiae thesauros impertiri, criminum sordes abluere, dissensiones et odia restinguere, pacem ac fraternam charitatem conciliare. In id igitur sedula cura omnes incumbite ut ministerium huiusmodi in sapientia et aequitate, in patientia ac mansuetudine compleatis. Studete ne sacramenta Dei temere projiciatis et inconsulto, neve asperere et perseverare ministretis. Oculos lacrymantium abstergite; pandite sinum universis; neminem repudiatis; non sit respectus in faciem hominis: non inopiae squalor, non plebis abjectio quemquam vestrum a charitate deterreat: lumen divinae visitationis super omnes effundite, praesertim apud lectulos pauperum. Et vos, o Evangelicae tubae, non in persuasibilibus humanae sapientiae verbis, sed in simplicitate et charitate Verbi ministerium exequi debetis. Nec laudis fructus vestris concionibus est proponendus aut hominum plausus inquirendus, sed salus animarum tantummodo intendenda est. Non quaerite quae vestra sunt, sed quae Jesu Christi, ne in supremo distractionis die Judex vivorum et mortuorum vobis praemia laborum expectantibus respondeat — *Fili, recepisti mercedem tuam* — Quod autem verbis praedicatis, operibus primum ipsi tenete, ne aspera quidem sed vera illa sententia in vos retorqueatur — *Medice cura teipsum* — Scien- dum enim est vobis quod non omnibus verbi dispensa- toribus merces aeterna sit repromissa, sed ille tantum qui fecerit et docuerit, hic magnus vocabitur in regno coe- lorum.

Haec eadem monita Clerus universus ad se referat velim. Omnes enim Sacerdotes et Levitae ideo in sublimis- simam hanc dignitatem sunt vocati ut salutem procurent animarum. Ideo ipsis dictum est — *Luceat lux vestra coram*

hominibus ut videant opera vestra bona et glorificent Patrem vestrum qui in coelis est. Ideo sapientissimi Patres in Tridentino Concilio saluberrima monita et decreta in hunc eundem finem opportunissime sanxerunt, ut mores ac vita Sacerdotum omnium sit virtutum exemplar, et tamquam speculum, ex quo sumant ceteri de populo quod imitentur; utque eorum actiones cunctis afferant venerationem. Caveant igitur omnes diligenter ne supremus paterfamilias de illis queratur quod vocationis sanctae finem sint fraudati, neve in magna hominum multitudine strenuos operarios, ad multam messem serendam idoneos, paucos inveniat. Otium ergo ac inertiam devitent, a negotiis saecularibus abhorreant, scientiam custodiant, et omnes, prout unicuique datum est, qua verbo, qua ministerii operibus sanctis, et vitae praesertim immaculatae praeconio in parochorum adiutorium animarum saluti cooperentur.

Audite nunc Patris Vestri praecepta filii charissimi, quotquot in utroque Seminario nostro commoratis, gaudium meum, corona mea, primum omnis meae sollicitudinis objectum. Vos in primis, spes o lectissima Cleri, toto cordis amplector affectu, ac sollicitam institutionis vestrae curam me profiteor habiturum, nihilque prorsus omissurum quod ad istius sapientissimi Instituti incrementum cum vera Dioeccsum utilitate arctissime conjunctum conducere judicabo. In id igitur tota mentis contentione debetis incumbere, ut haec nostra sollicitudo, simulque Ecclesiarum istarum expectatio suo non fraudetur effectu. Vos in haec studiorum ac virtutum excolendarum Gimnasia ideo fuisse receptos ut moribus et scientia imbuamini, sicut decet Dei ministros, diligenter considerate, ac praec oculis semper habete. Seminarium etenim ideo institutum est ut vos ibi recepti a teneris annis de saeculi hujus concupiscentia et de carnis voluptatibus declinantes ad pietatem

et religionem educati aliquando efficiamini digni Dei Ministri. Diligite ergo disciplinam, obedite praepositis vestris et subjacete eis ne curae illorum in irritum cadant, et per bona opera certam vestram vocationem et electionem facere continue satagite. Quoniam vero a bonitate et morum sanctimonia scientia nequit esse disjuncta, vos peculiari cura, moribus integris imbuti, literarum elegantias, priscos eloquentiae fontes, disciplinas severiores, Patrum Ecclesiae gravem solidamque doctrinam, Religione sanctissima studiorum moderatrice, a primoribus annis ediscere debetis. Labore quidem opus est ad metam attingendam, ast dulces suavesque sequuntur operis fructus in vestram ac matris Ecclesiae utilitatem recasuri. Doctrina siquidem ita comparata sacculi tenebras longe lateque dispellit, ac perfidos impiorum astus detegit, pervincit, irridet. Haec et majora etiam a vobis parentes, praeceptores, Sancta Mater Ecclesia, et pater vester qui loquitur vobis, quique semper habuit in deliciis piam et ecclesiasticam juventutis educationem, summa cum aviditate et quam feryenter expectant. Cavendum est vobis ante omnia ne irritam hanc pulchram expectationem faciatis.

Nec vos omittam, religiosarum familiarum Alumni, ac Virgines sacrae Deo devotae. O fortes Christi milites, qui nexus terrenos alacriter contrivistis, digne ambulate in vocatione qua vocati estis cum omni humilitate, aemulamini charismata meliora, sectamini charitatem ut, qui perfectioni evangelicae studere professi estis, virtutum omnium exempla in conspectu populi praebeatis: atque hoc, sicuti hactenus insitum defixumque mentibus habuistis, ita nunc magis magisque servate, cum mihi onus humeris ac viribus impar subeunti non minima quidem ex parte, sed quantum vires vestrae sufficiunt, estis adfuturi. — Et vos, prudentes Virgines, quae in secretioribus

Ecclesiae hortulis conclusae coelestem Agnum inter lilia pascentem singulari dilectione sequimini, lilia esse nunquam poteritis nisi mortificationem Jesu in corpore vestro circumferatis. Mansuetudo et castimonia nuptialia sunt ornamenta, quae vos in oculis Dilecti speciosas reddunt atque amabiles. His igitur gemmis ornatae in odorem unguentorum ejus currite. Ab humanis conversationibus expeditae orationibus jugiter et obsecrationibus instate ut oleo lampades vestrae semper abundant et paratae semper in adventu Sponsi ad coelestes nuptias cum eo merito interesse possitis. Preces fundite assiduas pro sempiterna omnium salute, praesertim ovium meae curae commissarum, mihiq; a Deo spiritum sapientiae, spiritum fortitudinis impetrate ut non indigne de gregis mei custodia respondeam.

Ad vos nunc oportet mea se convertat oratio, Moderatores rei publicae, Magistratus et Optimates, quos sive nobilitas generis, sive illustria in patriam merita, sive divitiarum copia reddunt insigniores. Vos enim hortamur et obsecramus in Domino ut et vitae honestate et justitiae administratione et legum sapientissimarum, quae regimur, custodia civitates istas tot nominibus perinsignes magis inagisque in dies illustretis. Mementote namque, quotquot estis in eminentiori gradu constituti, quod rationem vestri muneris estis reddituri Ei qui justitias judicabit, quodque judicium durissimum his qui praesunt fiet. Nulla sit apud vos acceptio personarum, sique aliqui majorem vestram sollicitudinem ac studium promereri videantur, hi profecto sint pauperes et infirmi, viduae atque pupilli ne potentiorum viribus opprimantur. Et in id potissimum incumbite ut exemplo vestro ceteri de populo ad virtutem ac religionem efficacius excitentur. Vosque divites boni volentesque recreate egestate atque aerumnis afflictos; idcirco

enim tot tantisque bonis divina vos Providentia cumulavit, ut qui inopia ac miseriis affligantur certum habeant paratumque in vestra largitate subsidium. Quod profecto haud absque lucro, imo larga cum usura praestabitis, memores illius elogii — *Beatus qui intelligit super egenum et pauperem, in die mala liberabit eum Dominus.* —

Filii quotquot estis utriusque Dioecesis charissimi et desideratissimi state in fide. Cum vero maxima religionis laus in moribus optimis apprime consistat, cavete ne ulla criminum labes perfectam in vobis Christi charitatem extinguat. *Pacem sequimini in omnibus et sanctimoniam sine qua nemo videbit Deum; fornicatio autem et omnis immunditia aut avaritia nec nominetur in vobis sicut decet sanctos; carnalia desideria quae militant adversus animam omnino propulsate: sit apud vos honorabile connubium in omnibus et thorus immaculatus, fornicatores enim et adulteros judicabit Deus.* Emineat super omnia puellarum ac mulierum verecundia; Juvencs similiter sobrii sint et pudici, nec doctrinis variis abducantur, sed justitiam, pietatem, fidem, claritatem toto animo sectentur: impiorum consortia perhorrescant atque consuetudines. Veteratores enim callidi fallacibus blandimentis venenum iis facile insinuant qui sanctissimum Christi monitum obliviscuntur — *Estote prudentes sicut serpentes et simplices sicut columbae* — Haec vobis in suscipiendo pastoralis munere ad vestram utilitatem scribenda duxi, verum nil plane vobis sunt profutura nisi ea perficere adnitamini juxta monitum Apostoli — *Estote factores verbi, non auditores tantum* — Ita igitur exequimini sicut praemonui vobis: sicque et justitia vestra sit corona capitis mei, sit laborum omnium quos pro vobis suscepero levamen, sit denique desideratissima merces in coelis.

Ad haec autem tam praeclara virtutum bona adipiscenda summum rerum omnium Auctorem ac Moderatorem

Deum, a quo bona cuncta procedunt, maxima erecti spe perhumiliter adeamus ut hoc episcopale munus mihi vobisque benevertat. Potentissimum ad hoc Deiparae Virginis ab omni peccati labe prorsus immunis dogmatica definitione nuperrime maximo cum Orbis universi gaudio et exultatione declaratae patrocinium adhibeamus atque tutamen. Hanc enim benignissimam Matrem et Acheruntina et Materana veluti Patronam veneratur Ecclesia; prima siquidem Illam Reginam in Coelum Assumptam, altera vero sub peculiari titulo — *della Bruna* — principis templi Tutelarem agnoscit, Ejusque praesentissimum experitur auxilium. Ad Eam igitur toto cordis affectu, totaque fiducia confugiamus ut vota nostra nobis benevertant, Fratres Filiique charissimi. Adhibete insuper qui Acheruntiam patriam habetis et Acheruntinam Ecclesiam Matricem agnoscitis Sancti Episcopi Cationis martyrii purpura laureati tutelam ac interventionem, quippe quem Patronum percolitis: et vos o Materancuses cives vestrum Patronum Eustachium interponite; Sanctosque omnes utriusque Dioeceseos Tutelares una simul unanimi voto, unanimique consensione incessanter adprecamini. Quoties vero communibus aut privatis precibus ad gratiae thronum accedetis, prae oculis et in ore omnium versetur Populorum Pater, Pontifex Maximus PIUS NONUS, ut Pater Misericordiarum diu sospitem servet, Eumque magnificet in timore inimicorum; versetur et Parens amantissimus Vestri, Rex Noster piissimus ac munificentissimus FERDINANDUS SECUNDUS, cui vitam longaevam, imperium securum, populum devotum Rex Regum et Dominus Dominantium, elargiatur. Nec unquam prece vestra vacet clementissima Regina Nostra cum tota Regia Familia ut potioribus donis coelestibus augeatur. Orate insuper pro Venerabili Purpuratorum Patrum Collegio, pro Praeclarissimo Ordine Episcoporum, pro omnibus denique quos ha-

bemus fratres et fideles in Christo. Me vero, filii charissimi, me patrem pastoremque vestrum quo charitatis fervore divinae misericordiae commendandum putatis? Ego certe, licet absens, vos toto animo complector, pro vobis levo manus meas ad Deum, vobis gaudium, securitatem, prospera faustaque omnia non sine lacrymis dulcissimis adprecor; cumque adspectu vestro tandem aliquando frui licebit sentio quidem quantus ardori meo cumulus sit accessurus. Pro qua charitate benevolos etiam animos vestros vehementer exopto. Satis vero benevolentiam praestabitis si juges ad Deum ac Deiparam sine labe conceptam preces fundetis ut sapientiam, optimum illud munus quod populis regendis ante omnia requiritur, ad communem Ecclesiarum mearum salutem, ad veram omnium vestrum felicitatem, in pastoralis munere pro viribus administrando mihi coelitus inspirent. Atque interim vobis omnibus salutem in osculo sancto atque paternam ex animo benedictionem impertior, Deum etiam atque etiam obsecratus ut per gratiam et pacem quae exsuperat omnem sensum custodiat corda vestra et intelligentias vestras in Christo Jesu Domino Nostro.

Datum Romae extra Portam Latinam ipsa Consecrationis die VIII. Kalendas Aprilis MDCCCLV.

IMPRIMATUR

Fr. Th. M. Larco M. S. P. A. Socius

626587

